

ELS DEUTES: UNA DECISIÓ DIÀRIA

Dissabte 10 de març

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Salms 37:21; Mateu 4:3-10; 6:33; Deuteronomi 28:12; Proverbis 13:11; 21:5; 2 Corintis 4:18.

PER MEMORITZAR:

“Doneu a cadascú allò que li correspon: a qui l'impost, l'impost; a qui la contribució, la contribució; a qui el respecte, el respecte; a qui l'honor, l'honor. Mireu de no deure mai res a ningú, llevat del deure d'estimar-vos els uns als altres; perquè qui estima l'altre ja ha complert la Llei” (Romans 13:7, 8).

A vegades pots trobar algú que estigui disposat a prestar-te diners. Potser aquesta persona realment vol ajudar-te a sortir d'un embús financer. Però en la majoria dels casos, la gent no presta diners de cor. Presta diners perquè vol guanyar més diners a canvi.

Per descomptat, en determinades circumstàncies, com la compra d'una casa o un automòbil, la construcció d'una església, o per estudis, necessitem demanar diners prestats. Però s'ha de fer de la manera més sàvia possible, amb la determinació de cancel·lar el deute com més aviat millor.

No obstant això, hem de ser curosos. Gastar diners que no tenim és la porta d'entrada del poble de Déu per fer “que la cobdícia i l'amor dels tresors terrenals siguin els trets que sobresurten del seu caràcter. Quan aquests trets els dominen, la salvació i la gràcia perden importància” (*PE 267*).

Hauríem de millorar les nostres destreses i habilitats per poder ser disciplinats i fer tot el possible per evitar endeutar-nos. Aquesta setmana veurem el que diu la Bíblia sobre el deute.

PRÉSTECES I DESPESES

Els profetes i Eliseu estaven tallant fusta al costat del riu Jordà i “succeí que a un d'ells [dels profetes], mentre tallava un tronc, el ferro de la destal li va caure a l'aigua, i es va posar a cridar dient: ‘Ai, senyor meu, que era manllevada!’” (2 Reis 6:5). El verb “manllevar” significa utilitzar amb permís una cosa que pertany a un altre [“utilitzar quelcom en préstec”]. Aquest permís comporta un risc i una responsabilitat. El diner prestat no és diferent de la destal prestada, excepte que hi pot haver conseqüències més greus si es fa servir malament.

L'única raó per la qual demanem diners prestats és per gastar-los. El risc financer que assumim és presumir que tenim la capacitat de retornar-lo i que no hi haurà sorpreses financeres en el futur. No obstant això, el futur ens és desconegut (Eclesiastès 8:7); per tant, demanar diners prestats sempre comporta un risc.

Què diuen els següents versicles sobre els deutes?

Salms 37:21

Eclesiastès 5:5

Deuteronomi 28:44, 45

Podem demanar diners prestats amb la idea d'utilitzar-los sàviament, però la temptació de gastar el que tenim, fins i tot si són diners prestats, pot causar alguns problemes molt greus. Sens dubte, el fet d'utilitzar diners prestats permet que molts portem un estil de vida que no ens podriem permetre de cap altra manera. La temptació de demanar prestat i gastar és el batec d'una cultura de consum que afecta a rics i pobres. Quan ens veiem temptats, hem de buscar la provisió de Déu (1 Corintis 10:13), perquè els préstecs poden ser una maledicció (Deuteronomi 28: 43-45).

No adquireixis el mal hàbit de demanar diners prestats. Si ja els tens, torna'ls el més aviat possible. Hem d'aprendre a gastar sàviament i a tenir cura dels diners de Déu, i aconseguir que els diners del món no ens domini.

Hi ha algunes situacions en les que hem de demanar prestat. Però s'ha de fer amb cautela i amb la intenció de tornar-ho tot el més aviat possible.

■ Quins perills espirituals hi ha per a una persona que s'endeuta massa?

LA MAJORDOMIA I LA GRATIFICACIÓ INSTANTÀNIA

“Llavors Jacob va donar a Esaú pa i estofat de lleties. Ell va menjar, va beure, es va aixecar i se n'anà. Així va menysprear Esaú la primogenitura” (Gènesi 25:34). Esaú era un home robust, amant de la natura, que seguia les seves passions. Quan va oïr el guisat del seu germà, va desitjar les lleties immediatament, tot i que és poc probable que s'estigués morint de fam. En deixar-se portar per les seves emocions i sentiments, va permetre que la pressió del moment dominés el seu raonament, i va canviar la primogenitura per una gratificació instantània. Quan va voler recuperar el seu dret a la primogenitura, “tot i haver-la buscat amb llàgrimes” (Hebreus 12:17), no el va rebre.

En contrast, tenim l'exemple de Jesús. Després d'un dejuni de quaranta dies i a la vora de la inanició, Jesús va ser temptat tres vegades per Satanàs (Mateu 4:3-10). Però Jesús va veure que eren temptacions, i fins i tot en la seva condició afeblida no va cedir a la gratificació. Al contrari, es va negar als plaers del pecat i la gratificació durant tota la seva vida i, en fer-ho, va mostrar que també podríem tenir poder sobre el pecat. No va intercanviar ni va perdre el seu dret a la primogenitura i ens convida a tots a ser hereus amb ell (Romans 8:17; Titus 3:7). Nosaltres conservem el nostre dret a la primogenitura en seguir l'exemple que Jesús ens va donar en ser temptat (1 Corintis 10:13).

El millor que aquest món pot oferir-nos és experimentar l'aquí i l'ara, perquè no pot oferir-nos una experiència en el més enllà. Viure per a nosaltres mateixos és l'oposat a viure per a Déu.

Què ens ensenyen els següents versicles sobre els perills potencials de la gratificació instantània, fins i tot per a les persones fidels? 2 Samuel 11:2-4; Gènesi 3:6; Filipencs 3:19; 1 Joan 2:16; Romans 8: 8.

El desig de gratificació instantània és simptomàtic d'una ment descontrolada; és un enemic de la paciència que socava els objectius a llarg termini, es burla de la responsabilitat i atempta contra ella. Demorar la gratificació és un principi que s'aprèn; és una habilitat de la vida que ens ajuda a dominar les situacions i les pressions, especialment les temptacions que el món ens ofereix, com demanar préstecs de manera imprudent. Però aquesta idea no és popular en un món construït sobre la indulgència de la recompensa instantània, les solucions ràpides i les estratagemes per fer-se rics ràpidament. Una vegada que hem experimentat la gratificació instantània, és més probable que tornem a triar la recompensa a curt termini i, després una vegada i una altra. Com majordoms dels dons que Déu ens ha donat no hem de caure en aquest parany.

COM VIURE DINS LES TEVES POSSIBILITATS

“A casa del savi hi ha abundants reserves i bàlsam, però l'insenstat tot s'ho malgasta” (Proverbis 21:20). Aquest versicle contrasta la majordomia de la responsabilitat econòmica amb la gestió luxosa i malgastadora. Els insensats no fan cap pla per viure amb el que tenen. Gasten amb avidesa la riquesa que tenen a la seva disposició, fins i tot la riquesa prestada, i creuen que la prudència financera o la vida frugal és una adversitat, com una dieta indesitjada. No obstant això, fins i tot quan necessitem demanar un préstec, com ara per a una casa, ho hem de fer amb molta consideració i reconeixent que necessitem viure dins de les nostres possibilitats.

Els rics poden viure amb els seus propis mitjans segons la seva riquesa. El seu problema és que sempre estan preocupats per la seva riquesa i per com conservar-la. Quan la gent té molt poc i viu amb el just, es preocupa per conservar la vida, no la riquesa. No obstant això, la Bíblia dona consells sobre com viure dins les nostres possibilitats, sense importar el què tinguem. Pau recomana el que podríem considerar senzillesa extrema: “Tenint, doncs, menjar i abric, estarem satisfets amb això” (1 Timoteu 6:8). Pau no considera que les possessions terrenals siguin molt importants perquè per a ell, només cal viure en Crist (Filipencs 1:21).

Quin principi cal recordar primer de tot? Mateu 6:33. De quina manera podem estar segurs que així és com vivim?

Hauríem de pensar en els nostres mitjans no com a ingressos, sinó com a recursos que tenim la responsabilitat d'administrar. Un pressupost és el mètode que hem de fer servir per dur a terme aquesta tasca. La planificació d'un pressupost és una habilitat adquirida que necessitem estudiar acuradament. Es necessita una pràctica disciplinada i esforç per tenir èxit en la gestió d'un pla financer equilibrat (Proverbis 14:15). Si ens comprometem a triomfar en el nostre pla d'administració financera, podrem evitar vergonyosos errors financers.

Si tens problemes amb l'administració dels diners, fixa un pressupost. No té per què ser complicat. Pot ser tan senzill com sumar totes les teves despeses durant uns mesos i després treure la mitjana de les teves despeses mensuals. La clau és viure dins de les teves possibilitats, passi el que passi, i fer tot el possible per evitar endeutar-te.

Legeix Lluc 14:27 al 30. Jesús il·lustra el cost del discipulat en donar l'exemple d'un constructor que estima el cost de construir una torre i el que passa si no pot acabar-la. Quina lliçó de majordomia hem d'extreure d'aquí?

DIGUES NO ALS DEUTES

Llegeix Deuteronomi 28:12. Què ens ensenya això sobre endeutar-nos massa? Quin principi obra aquí?

És qüestió de sentit comú evitar els deutes per tots els mitjans. La Bíblia també ens aconsella que evitem sortir de garants dels deutes d'altres persones (Proverbis 17:18; 22:26). Els deutes influeixen en el futur i ens obliguen a sotmetre'ns a les seves demandes des de la nostra condició de debilitat financera. Són un elixir suau que als cristians se'ls fa difícil rebutjar i administrar. Els deutes potser no siguin immorals, però no enforteixen la nostra vida espiritual.

“S'ha de tenir estrictament en compte l'economia, perquè en cas contrari es contrauran deutes. Mantingueu-vos dins dels límits. Aparteu-vos del deute com us apartarieu de la lepra” (CMC 286).

L'endeutament pot convertir-se en submissió financer que ens faci “esclaus del creditor” (Proverbis 22:7). A causa de que els deutes estan tan entreteixits amb l'estructura del nostre món econòmic, pensem que són la norma. Al capdavall, hi ha nacions senceres que estan endeutades. Per què les persones no haurien de fer el mateix? Aquesta és una actitud equivocada.

“Faci un pacte solemne amb Déu prometent que mitjançant la seva benedicció pagarà els seus deutes i després a ningú li deura res, encara que visqui només de farinetes i pa. Resulta molt fàcil en preparar la taula per al menjar treure de la seva cartera i gastar vint centaus en coses extres. Cuidi els centaus i els pesos es cuidaran sols. Són els centaus aquí i els centaus enllà gastats per això, allò i el de més enllà, que aviat sumen pesos. Negui a complaure el jo, almenys mentre estigui assetjat pels deutes. [...] No vacil·li, no es desanimi ni es faci enrere. Neguis a complaure el seu gust, neguis a satisfer la complaença de la gana, estalviï els seus centaus i pagui els seus deutes. Elimineu tan aviat com sigui possible qualsevol deute. Quan novament sigui un home lliure, no divent res a ningú, hi haurà assolit una gran victòria” (CMC 271).

El deute és un fonament feble per als cristians. Pot perjudicar la nostra experiència espiritual i impactar en la nostra capacitat de finançar l'obra de Déu. Ens priva de la nostra capacitat de donar als altres amb confiança i ens treu oportunitats per rebre les benediccions de Déu.

Quines decisions pots prendre ara que t'ajudin a evitar deutes innecessaris? Què necessites per negar-te a tu mateix per tal d'estar lliure de deutes?

ESTALVI I INVERSIÓ

Les formigues treballen per emmagatzemar provisions per a l'hivern (Proverbis 6:6-8). És savi considerar els seus camins quan estalviem diners en forma sistemàtica per a un propòsit específic. El sentit d'estalviar és tenir disponibilitat de recursos per a les nostres despeses quotidianes o les nostres necessitats en lloc de gastar o acumular els diners que vam guanyar. Administrar diners requereix saviesa, l'elaboració d'un pressupost i disciplina. Si tot el que fem és estalviar per a nosaltres mateixos, estem furtant les possessions de Déu en comptes d'administrar-les.

“Els diners gastats en forma innecessària és una pèrdua doble. No només desapareixen els diners, sinó també els guanys potencials. Si els haguéssim reservat, podria haver-se multiplicat a la terra per mitjà d'estalvis o al cel en donar [...]. L'estalvi és una disciplina que desenvolupa autoritat sobre els diners. En lloc de deixar que el diner ens porti a on els nostres capricis s'inclinin, assumim el control” (R. C. ALCORN, *Money, Possessions and Eternity*, pàg. 328).

Llegeix Proverbis 13:11; 21:5; i 13:18. Quines paraules pràctiques hi ha aquí per a nosaltres que poden ajudar-nos a afrontar millor els problemes financers?

Els majordoms estalvien per a les necessitats familiars i inverteixen en el cel quan administren els recursos de Déu. No es tracta de quant posseïm, sinó d'establir un pla d'administració bíblic, qualsevol que sigui la nostra situació financera. Hauríem de ser prudents a l'hora d'estalviar per a les necessitats de la família. Per tal de minimitzar qualsevol pèrdua, hem de dispersar el risc (Eclesiastès 11:1, 2). Treballar en aquesta minimització abans que amb les nostres necessitats (Proverbis 24:27) i després buscar assessorament professional (Proverbis 15:22) són dues eines reeixides en aquest model. A mesura que es satisfan les necessitats i la riquesa augmenta, hem de recordar-nos de “Jehovà, el teu Déu, perquè ell és qui et dona força per a obtenir prosperitat!” (Deuteronomi 8:18).

El model d'inversió més segur per al majordom de Déu és invertir en “el Regne del cel” (Mateu 13:44). No hi ha recessió, riscos, lladres ni crisi de mercat. És com tenir un moneder o cartera que mai envelleixen (Lluc 12:33). En acceptar a Crist s'obre el compte, i la devolució del delme i el donar ofrenes són dipòsits. És a dir, per més que necessitem ocupar-nos de les nostres coses mundanes i terrenals aquí, com pagar els comptes, hem de mantenir sempre el nostre enfocament en les veritats eternes.

Llegeix 2 Corintis 4:18. Com podem mantenir aquesta veritat sempre davant nostre mentre que al mateix temps vivim aquí com a administradors responsables?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Tota habilitat, destresa o do prové de Déu, ja sigui que hàgim nascut amb ell, que hàgim estat influenciats i educats pel nostre ambient, o ambdues coses. L'important de l'equació és el que fem amb les habilitats i les destreses que tenim. Déu espera que els majordoms aprenguin a dominar les seves habilitats i capacitats a través de l'educació i l'experiència pràctica (Eclesiastès 10:10).

Besaleel s'“ha omplert de l'Esperit de Déu, en habilitat, coneixement i saber, en tota mena de treballs” (Èxode 35:31). Ell i Oholiab (Èxode 35:34) tenien l'habilitat d'ensenyar el seu ofici als altres.

Nosaltres podem aprendre a ser millors majordoms i específicament a liquidar els deutes mentre vivim en un món materialista. Sempre hauríem de desenvolupar les nostres habilitats mitjançant la lectura, seminaris, l'educació formal (quan sigui possible) i, finalment, exercir el que hem après. El cultiu de les nostres habilitats ens permet donar el millor a Déu i ser bons majordoms.

La paràbola dels talents indica que cada servent va rebre talents “segons la seva capacitat” (Mateu 25:15). Dos servents van duplicar les seves quantitats; el tercer el va amagar a la terra. Sempre hauríem d'esforçar-nos per millorar el que tenim, però enterrar el talent no va demostrar cap capacitat ni habilitat. Administrar diners, liquidar deutes, fomentar la disciplina i l'experiència pràctica desenvolupen competències que Déu beneeix. Per tenir èxit i ser bo en alguna cosa, hem de repetir-ho una vegada i una altra.

“Les lliçons de la Bíblia, en entreteixir en la vida diària, tenen una profunda i perdurable influència en el caràcter. Aquestes lliçons les aprenia i practicava Timoteu. No tenia talents especialment brillants; però el seu treball era valuós perquè utilitzava en el servei del Senyor les capacitats que Déu li donava” (*HAp* 167).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Encara que l'autocontrol sempre és important per als cristians, és especialment valuós quan la falta d'autocontrol pot causar problemes econòmics o fins i tot la ruïna. Què podem fer nosaltres com a església per ajudar els que podrien córrer perill de caure en aquest problema?
2. Llegeix Romans 13:7 i 8. Com podem aplicar aquestes paraules a la nostra vida quotidiana i en totes les nostres interaccions amb els altres?
3. Alguns argumenten que no hem de preocupar-nos pel fet d'endeutar-nos, perquè Jesús tornarà aviat. Com respondries a aquesta afirmació?

RESUM: El creient que viu sense deutes és econòmicament i emocionalment lliure. La pietat amb contentament és un meravellós benefici, i la gestió savia dels recursos financers i materials de la vida inclou inversions i estalvis.